

KDO JE KITAJC?

To je vprašanje, ki mi ga v zadnjem letu ljudje, s katerimi se družim, pogosto postavijo. Lahko bi pojasnil s preprostim, da je to glas v glavi, kot je na pikniku podporne skupine društva Slišanje glasov šaljivo odgovorila ena od članic. A ker v »razviti« družbi take stvari še vedno predstavljajo tabu in so največkrat sprejete kot nekaj negativnega, bi bil pri večini Kitajc neupravičeno razumljen kot nekaj slabega, kar pa je povsem v nasprotju z njegovo resnično naravo. V smislu slišanja glasov, ko se glasovi manifestirajo fizično in jih dejansko slišiš, imam bolj malo izkušenj. To se mi je zgodilo namreč le enkrat v življenju, dva večera zapored. Sama dogodivščina si zasluži svoj članek, kajti nima veliko skupnega s Kitajcem.

Že kot otrok sem veliko časa preživel sam s seboj, a nikoli mi ni bilo dolgčas in se nisem počutil osamljenega. Družbo so mi namreč vedno krajšali moja domišljija, razmišljanje in vedoželjnost. Vedno je

bilo prisotno še nekaj, kar je bilo v meni, a hkrati je bil občutek, kot da ta sila prihaja od zunaj. Ne gre za glas, bolj za občutke, ki me ženejo in pomagajo poiskati odgovore na težja vprašanja. Če si ga razlagam po Jungu in njemu sorodnimi psihološkimi učitelji, je Kitajc tista višja sila, naša podzavest in celo dostop do kolektivno nezavednega. Med najbolj splošno uveljavljenimi izrazi za ta »povoj« bi bil verjetno najprimernejši izraz duhovni vodnik. Sodeč po lastnem izkustvu je uskladitev s svojim notranjim vodnikom ključ do sreče. Svojemu sem ime Kitajc dal lansko leto, ko sem bral Konfucija in druge kitajske filozofe. Fantje so res razumeli nebo, kot ga razume moj duševni vodnik, zato sem ga poimenoval po tistih, ki so tako kot on razumeli življenje. Eden najboljših Kitajčevih nasvetov je: Za srečo ne čakaj, da posije sonce, ampak se nauči plesati v dežju. Žal pa živimo v družbi, kjer je svoboda

Fedja Kovič

duha zatirana. Sreča je dejansko označena za bolezen. Družbe, ki ima srečo za bolezen, ne morem označiti drugače kot bolne. Raje živim kot srečen družbeni odpadnik kot pa človek, ki se prilagodi družbenim normam in živi kot kaj?

Čuri

ZGODILO SE JE

Pred 2–3 leti sem slišal glas v zaporu Koper: »N., tukaj sem, sedim in te gledam na stopnicah. Imaš priložnost, da izkusiš nekaj, česar do sedaj nisi. Nekaj novega in lepega.« Zakaj se to dogaja meni? V čem je poanta? Sedaj sem na Dobu, ne vem, ali se mi je začelo mešati, kaj se dogaja? Kje je resnica? S kom se pogovarjam? Zakaj sem jaz tisti, okoli katerega krožijo vrane ali angeli? Že mora biti resna stvar, da se mi to dogaja od nekega momenta/dogodka dalje. Vse imajo dokumentirano. Zakaj jih jaz slišim, drugi pa ne? Ali sem še sposoben normalno živeti? Kakšna je moja prihodnost in kdo so v resnici ti ljudje, ki mi pravijo, da se je treba čim več pogovarjati z njimi? In so tako vztrajni. Koliko časa bo to trajalo? Je to zavajanje ali resnica? Ali imam res vsadek v telesu, po katerem komunicirajo in poslušajo moje besede? Zakaj samo mene snemajo in zakaj ravno jaz? Od kje informacije? Potrebno je mnogo truda in časa za take stvari. Zadeva je smrtno resna. Ne verjamem več nikomur, ker sem bil tolikokrat nategnjen in raztegnjen. Vsaka beseda, ki sem jo izjavil od določenega časa naprej, se obrača in analizira. Kdo sem jaz? Ali je vredno tako živeti? Z glasovi v glavi. So to angeli ali hudiči? Skušnjava ali običajno podjebavanje? Njih glasove slišim, preklinjajo me, se delajo norca. Vse na daljavo, kot bi imel vgrajen telefon v glavi. In kamere me stalno nadzorujejo, tudi v tem trenutku. Pogrešam naravo, da se odmaknem od vsega skupaj. Ali mi bo uspelo, kar načrtujem, ali se moram sprijazniti z glasovi? Ne slišim ničesar dobrega in obetavnega, same kritike. Preizkušnja? Zakaj sem bil spraševan, ali sva z bivšo še v stikih? Zakaj čutim strah pred ljudmi, ki se »ukvarjajo« z menoj? Kdo mi hoče naprtiti stvari z erotično vsebino – zopet glasovi – ženski. Kdo me hoče onesposobiti ali spremeniti? Dolgo časa sem bil navaden revež, same pizdarije, tatvine,

kraje, a nisem nikomur hotel nič žalega. Kako iti naprej? Nazaj? Ostati na mestu ali se premakniti? To ni samo od mene odvisno! Droga je bila tista, ki mi je krojila usodo. Toliko vprašanj, pa nobenih pravih odgovorov. Same laži, ukane, fore, vse na daljavo brez uvida in oprijema. Samo zvok. Pravijo, da sem hudičev. Vcepiti mi hočejo občutek krivde, sramu, in me po tem izbrisati, ne pustiti, da pridem k sebi. Že to je dovolj, da vem, da nisem v njihovih očeh vreden življenja, svobode in lepih stvari. Meni so namenjeni železo, beton, kazen in psovke. Če bo šlo kaj po zlu, ker tako ni vredno živeti niti trenutka več, kot je potrebno, naj se prosim moj pepel raztrese med dvema križema pri molitveniku. Nekdo bo že vedel, kaj to pomeni. Le to željo imam, če res obstaja posmrtno življenje, da bom zopet skupaj z njima, ki sta me imela rada kot svojega otroka, iz katerih rok sem bil iztrgan in prisilno priveden v tuje mesto, polno sovraštva in tujih ljudi, za katere sem bil in bom ostal drek iz Bosne. Ker nimam kaj za razdeliti, naj se opravičim vsem, ki sem jim kaj zakrivil, iz duše in srca! Nimam vizije in pravih ciljev, prestar sem za drastične spremembe. Leta so odšla. Kam? Toliko vprašanj, pa samo zaničevanje. Bajе moraš biti močan. Še pazniki in ne vem več kdo kričijo name, vsi se vrtijo okoli mene, toliko glasov je. Posneti ali resnični? Saj ni važno. Življenje, kot je bilo do sedaj, ni življenje. Laži, kraje, prevare, droga, pivo. Ko sedaj gledam nazaj, je, kot da bi bil drug človek. Matere mi je žal. Ni mogla drugače narediti, saj vem. Omenil bom še stavek, ki ga ženska v moji glavi ponavlja: »Ti si meni uničil življenje, jaz ga bom pa tebi!« Kdo je v resnici kronana glava, ki me hoče na tleh?

R. N., Dob, 20. 4. 2020